ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.,** zastoupený Mgr. Michalem Poupě, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. CPR-10030-5/ČJ-2017-930310-C232, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č. j. 2 A 63/2017 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. CPR-10030-5/ČJ-2017-930310-C232; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87389-14/ČJ-2017-000022-ZAM, ve věci správního vyhoštění, neboť shledal, že stěžovatel nepřísluší právo podat odvolání, jelikož se tohoto práva písemným prohlášením vzdal.

[2] Podle městského soudu stěžovatelem podepsané prohlášení o vzdání se práva na odvolání obsahuje náležitosti podle § 37 odst. 2 správního řádu a postup správních orgánů dostál principům práva na spravedlivý proces. Soud shrnul obsah prohlášení o vzdání se práva odvolání a dovodil z něj, že podání bylo podepsáno stěžovatelem za přítomnosti tlumočníka, který obsah tohoto úkonu tlumočil do ruského jazyka. Z podání zcela vyplývá jak označení osoby, která se vzdala práva odvolání (je označena jménem, datem narození a státní příslušností), tak i označení správního orgánu, před kterým byl úkon o vzdání se práva odvolání učiněn. Z prohlášení pak podle městského soudu plyne, jaké věci se toto prohlášení týká a co stěžovatel navrhuje. Úkon podepsaný stěžovatelem za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka dne 10. 3. 2017 obsahuje veškeré náležitosti právního úkonu ve smyslu namítaného § 37 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že tlumočení probíhalo do ruštiny, a nikoliv do ukrajinštiny, městský soud nepovažoval za vadu řízení. Stěžovateli muselo být zřejmé již při převzetí usnesení o ustanovení tlumočníka Bc. Regíny Jünger, že se jedná o tlumočníka do ruského a běloruského jazyka. Během správního řízení neuváděl, že by tlumočení nerozuměl, navíc výslovně prohlásil, že s tlumočením ustanovené tlumočnice souhlasí. Během výslechu pak výstižně a podrobně reagoval na kladené otázky. Městský soud zdůraznil, že dle § 16 odst. 3 správního řádu má cizinec právo na tlumočníka, pokud jazyku, v kterém je řízení vedeno, nerozumí. Neznamená to však ještě, že cizinci musí být ustanoven tlumočník do jeho rodného jazyka, ale v každém případě to musí být tlumočník, kterému cizinec rozumí, jako v tomto případě. Soud stěžovateli nepřisvědčil, že k podpisu prohlášení došlo pod nátlakem a bez porozumění úkonu, neboť k podpisu prohlášení došlo za přítomnosti tlumočníka do ruského jazyka, který obsah právního úkonu stěžovateli tlumočil. Současně z úkonu nevyplývá, že by mu stěžovatel neporozuměl. Soud zdůraznil, že v prohlášení je stěžovatelem výslovně uvedeno, že úkon činí na základě svobodné vůle. Nátlak prvostupňového správního orgánu je podle soudu vyloučen vzhledem k přítomnosti další osoby – tlumočníka. Přítomnost této osoby bránila správnímu orgánu vyvíjet na stěžovatele nátlak. Městský soud rovněž nepovažoval za nestandardní, že řízení o správním vyhoštění proběhlo v řádu hodin.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konkrétně uvedl, že jak v odvolacím řízení, tak i ve správní žalobě opakovaně namítal, že vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyl jeho svobodný projev vůle; tento jím byl totiž učiněn v hektické situaci, pod nátlakem prvostupňového orgánu a bez porozumění danému jednání. K prohlášení o vzdání se práva na odvolání nelze přihlížet, neboť nenaplňuje znaky vyžadované zákonem pro relevantní právní jednání a je v rozporu se základními zásadami práva na spravedlivý proces. K prokázání skutečnosti, že na něj byl vyvíjen nátlak (a projev jeho vůle tak nebyl svobodný), stěžovatel kromě svého čestného prohlášení navrhoval svědecké výpovědi osob zajištěných žalovaným téhož dne v rámci akce „Rohlík 2017“ (stěžovatel v kasační stížnosti označil několik konkrétních osob). Žalovaný ani městský soud se přitom otázkou uvedeného nátlaku (ač ta je pro posuzovaný případ stěžejní) náležitě nezabývali a s důkazními návrhy stěžovatele se nevypořádali.

[4] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že s ním od začátku bylo jednáno způsobem nasvědčujícím skutečnosti, že správní orgán prvního stupně měl již před provedením

dokazování jasno o výsledku. V této souvislosti poukázal stěžovatel zejména na pokládání dle jeho názoru sugestivních a kapciózních otázek (např.: „*Jste si plně vědom svého protiprávního jednání v souvislosti s vaším neoprávněným výkonem pracovní činnosti na území České republiky a možných důsledků z něj vyplývajících?*“). I z této okolnosti stěžovatel nepřímo dovozuje, že byl jako zajištěný cizinec vystaven nepřiměřenému nátlaku ze strany správního orgánu prvního stupně, kdy pod hrozbou citelnější újmy tomuto nátlaku podlehl.

[5] Městský soud dle názoru stěžovatele pochybil i v tom, že nesprávně posoudil vzdání se práva na odvolání jako podání učiněné v souladu s § 37 správního řádu. Ze správního spisu nelze dovodit, že by se stěžovatel vzdal svého práva na odvolání ústně, tento úkon tudíž musí být posuzován jako písemný. V takovém případě však nejsou splněny požadavky předepsané v § 37 odst. 2 správního řádu, zejména, komu je podání adresováno, místo trvalého pobytu, popřípadě jiné adresy pro doručování. Dle stěžovatele není bez významu ani to, že dané vzdání se práva na odvolání předpřipravil správní orgán prvního stupně, aniž by o to stěžovatel sám žádal. Správní orgán prvního stupně tak podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ve věci sp. zn. 5 As 120/2011) překročil svou poučovací povinnost. Takový postup je zjevným porušením základních zásad správního řízení a právního státu.

[6] Závěrem kasační stížnosti vytkl stěžovatel správním orgánům několik vad správního řízení. Předně poukázal na skutečnost, že tlumočení po celou dobu správního řízení probíhalo do ruského jazyka, kterému zejména v komplexních právních otázkách nerozuměl. Tlumočník mu byl navíc ustanoven až po zahájení řízení s tím, že stěžovateli nebyla přetlumočena prvotní listina, včetně poučení o jeho právech. Správní řízení, které se svým obsahem shoduje s dalšími desítkami řízení zahájených a provedených téhož dne a v den následující u stejného prvostupňového správního orgánu, trvalo od zahájení do jeho údajně pravomocného ukončení v prvním stupni v řádu několika hodin. Toto je naprosto nestandardní postup, navíc problematiku přesahující do práva Evropské unie nelze v tak krátké době kvalifikovaně posoudit. Stěžovatel poukázal na standardní praxi správních orgánů v obdobných věcech, kterou je podle něj rozhodování v řádu desítek dnů či jednotek měsíců. To podle něj nasvědčuje faktu, že celé řízení u prvostupňového správního orgánu v této věci bylo hektické, zkratkovité a vůbec nezohledňující právo na spravedlivý proces. Stěžovatel byl následně nátlakem dotlačen k „prohlášení o vzdání se práva na odvolání“, aby mohl odejít od správního orgánu, aniž by si mohl být vědom, o jaké jednání se mohlo jednat. Městský soud sice připustil, že správní řízení bylo krátké, nicméně v tomto nezákonnost postupu správního orgánu neshledal. Stěžovatel má naopak za to, že také tato skutečnost nepřímo prokazuje, že správní orgán vedl řízení o vyhoštění se snahou o jeho co nejrychlejší ukončení. Právě to prokazuje stěžovatelem tvrzený nátlak směřující k vzdání se práva na odvolání proti správnímu řízení o vyhoštění.

[7] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, a odkázal na své rozhodnutí.

[9] V doplnění kasační stížnosti upozornil stěžovatel na dvojici rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se podle něj v podstatných aspektech shodují s projednávanou věcí. Poukázal také na zákaz kolektivního vyhoštění podle § 118 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a podle čl. 4 Protokolu č. 4 k Evropské úmluvě. Tento zákaz podle něj mohl být porušen vzhledem k několika desítkám řízení, která proběhla zcela shodným způsobem na základě jediné kontroly v rozmezí dvou dnů.

[10] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 9. 3. 2017 byla provedena podle § 167 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policejní akce „Rohlík 2017“, a to speciálně se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. V rámci akce byl kontrolován při výkonu práce mimo jiné i stěžovatel, který byl vyzván k předložení dokladů; předložil cestovní pas Ukrajiny, ve kterém měl vylepeno pouze polské vízum typu D č. X s platností od 22. 12. 2016 do 15. 6. 2017 s délkou pobytu na 176 dnů. Stěžovatel nepředložil povolení k výkonu zaměstnání (zelenou nebo modrou kartu) na území České republiky. Následně bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a stěžovateli byl ustanoven tlumočník do ruského jazyka.

[11] Dne 10. 3. 2017 vydal správní orgán 1. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-87389-14/ČJ-2017-000022-ZAM, na základě kterého bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se zákazem pobytu na území členských států EU na dobu jednoho roku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo stěžovateli předáno osobně dne 10. 3. 2017. Stěžovatel na poslední stranu rozhodnutí vlastnoručně dopsal v mateřském jazyce (v azbuce), že se vzdává práva na odvolání, a toto prohlášení podepsal. Součástí správního spisu je také předtištěné formulářové prohlášení o vzdání se práva na odvolání ze dne 10. 3. 2017, které stěžovatel podepsal a na základě kterého se vzdal práva na odvolání proti vydanému rozhodnutí o správním vyhoštění (a rozhodnutí o nákladech řízení).

[12] Dne 15. 3. 2017 podal stěžovatel prostřednictvím svého zástupce odvolání, jehož přípustnost odůvodnil tím, že jeho prohlášení o vzdání se práva na odvolání bylo učiněno pod nátlakem a nelze je považovat za svobodný projev vůle účastníka řízení. Žalovaný však dne 15. 3. 2017 napadeným rozhodnutím odvolání jako nepřípustné zamítl.

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[14] Druhý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžném posouzení věci k názoru, že v jednotlivých případech cizinců vyhoštěných v návaznosti na tuto konkrétní policejní akci „Rohlík 2017“, existuje rozporná judikatura tohoto soudu. Usnesením ze dne 17. 1. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017 – 31, proto věc postoupil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[15] Usnesením ze dne 14. 8. 2018, č. j. 2 Azs 340/2017 – 72, vrátil rozšířený senát věc k projednání a rozhodnutí zpět druhému senátu. Rozšířený senát konstatoval, že jednotlivé senáty Nejvyššího správního soudu vycházely ve svých rozsudcích z rozdílně zjištěného skutkového stavu, a proto zaujatými právními názory ani na ně navazujícími výroky

nemohly založit rozpor v judikatuře. Rozšířený senát zdůraznil, že odlišnost skutkového stavu byla o to významnější, že předmětem posuzování byla otázka pravosti, vážnosti, určitosti, srozumitelnosti a dobrovolnosti projevu vůle. Při jejím hodnocení je nutné přihlížet ke všem skutkovým okolnostem, ze kterých lze o obsahu projevené vůle usuzovat. Jednotlivé senáty totiž takto hodnotily nejen pouhou existenci vlastnoručního přípisu, ale i jeho přesnou formulaci, jeho jazyk, jazykovou vybavenost účastníka řízení, jeho následné chování a další skutkové okolnosti. Právní závěry učiněné na základě určité kombinace skutkových okolností proto nevytvořily pravidlo předurčující hodnocení skutkových okolností ve věci jiné. Rozšířený senát závěrem konstatoval, že mu nepřísluší posuzovat ani to, zda skutkový stav jednotlivých posuzovaných případů byl skutečně rozdílný nebo ne, případně zda různé senáty pouze nepřecenily dílčí odlišnosti v souhrnu obdobných případů; jeho sjednocující role je totiž dána výlučně v otázkách právních.

[16] Druhý senát, s přihlédnutím k názoru rozšířeného senátu, přistoupil k posouzení věci samé, a shledal, že kasační stížnost není důvodná. Podotýká přitom, že se ve značné míře přidržel právního názoru vyjádřeného již v rozsudku tohoto soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 Azs 196/2017 – 23, neboť má za to, že skutkové okolnosti obou kasačních stížností jsou veskrze srovnatelné, a také proto, že uplatněná kasační argumentace je v obou případech obdobná (včetně překlepů).

[17] V prvé řadě se Nejvyšší správní soud zabýval aspektem přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel totiž námitku nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. uplatnil, a Nejvyšší správní soud je i nadto povinen k případné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přihlédnout i nad rámec kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Vymezením pojmu nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je třeba pokládat zejména takové rozhodnutí soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, obdobně srov. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu se též může jednat např. v případě, kdy soud výrokem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale současně mu uložil další povinnosti týkající se jeho procesního postupu, a začlenil tak do výroku i část odůvodnění svého rozhodnutí (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 As 4/2005 – 34). Naproti tomu nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je dána tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[19] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Městský soud svůj právní názor vyjádřil zcela srozumitelně a jednoznačně. Odůvodnění napadeného rozsudku je logicky strukturované a významově bezrozporné, přičemž městský soud v něm patřičně pojednává o důvodnosti jednotlivých stěžovatelových žalobních námitek.

[20] Podle § 81 odst. 2 správního řádu „[p]*rávo podat odvolání nepřísluší účastníkovi, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal.*“ Úkonem, kterým se měl stěžovatel podle napadených rozhodnutí vzdát odvolání, byl jeho vlastnoruční podpis na formuláři prohlášení o vzdání se odvolání, založeném ve správním spisu. V nyní projednávané věci nicméně nelze odhlédnout také od skutečnosti, že stěžovatel rovněž vlastnoručně připojil ve svém mateřském jazyce prohlášení o vzdání se práva na odvolání i na další listinu obsaženou ve správním spise. Tato listina následuje bezprostředně po originálu rozhodnutí o vyhoštění (o sedmi stranách textu), přičemž samotná listina je označena číslem strany 8, byť zjevně není součástí předcházejícího rozhodnutí o správním vyhoštění. Obsahuje tištěný text pojednávající o jazyce, ve kterém bylo řízení vedeno a o přítomnosti tlumočníka, stejně jako potvrzení o převzetí rozhodnutí stěžovatelem. Je opatřena podpisem stěžovatelem a razítkem i podpisem tlumočníka. Stěžovatel tedy vůli vzdát se práva podat odvolání projevil opakovaně, přičemž nešlo pouze o podpis formulářového podání připraveného správním orgánem.

[21] Okolnosti případu rovněž nesvědčí závěru, že by stěžovatel tomuto úkonu neporozuměl. V prvé řadě je nutné vyzdvihnout fakt, že stěžovatel byl při oznámení zahájení správního řízení poučen o svých procesních právech, přičemž toto poučení bylo tlumočeno do ruského jazyka. Stěžovatel při převzetí oznámení o zahájení správního řízení (listina datovaná dnem 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87389-9/ČJ-2017-000022-ZAM) písemně uvedl, že českému jazyku nerozumí a že požaduje ustanovení tlumočníka. Přímo pod tímto stěžovatelem podepsaným prohlášením je otisk razítka tlumočnice Bc. Regina Jünger, tlumočnice jazyka běloruského a ruského. Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně nikdy nevznesl námitku, že by průběhu řízení nebo konkrétnímu úkonu neporozuměl, vůči způsobu tlumočení nevznesl žádné výhrady. Přítomná tlumočnice stěžovateli překládala jak otázky kladené správním orgánem, tak i obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tyto skutečnosti vyplývají ze správního spisu a stěžovatel je ani v kasační stížnosti nezpochybnil. Je také třeba souhlasit s městským soudem, že správní spis dokládá, že stěžovatel byl schopen adekvátně reagovat na jemu pokládané otázky. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovateli nebyla ustanovena tlumočníkem Tatjana Botková, nýbrž Bc. Regina Jünger. Z jejího tlumočnického razítka přitom vyplývá, že je tlumočnicí jazyka běloruského a ruského, nikoli ukrajinského. Stěžovatel se tedy v kasační stížnost mýlí v identitě osoby tlumočníka a stejně tak v rozsahu jejího tlumočnického oprávnění (podle stěžovatele má jít o jazyky ruský a ukrajinský). Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výslechu stěžovatele ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87389-10/ČJ-2017-000022-ZAM, v jeho závěru je stěžovatel tázán: „*Rozuměl jste všem kladeným otázkám?*“, načež odpověděl „*Ano.*“ Dále je v uvedeném protokolu konstatováno: „*Žádných dalších změn ani doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuje dne 10. 03. 2017 v 13:20 hodin.*“ Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní

soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: „*Položené otázce nerozumím.*“ Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal neporozumění ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.

[22] Bez relevance není ani fakt, že správní spis obsahuje úřední záznam o zajištění cizince ze dne 9. 3. 2017, č. j. KRPA-87389/2/ČJ-2017-000022, jehož třetí strana sestává z písemného poučení stěžovatele jakožto osoby omezené na osobní svobodě, vyhotoveného v ukrajinštině a stěžovatelem vlastnoručně podepsaného. Stěžovateli se tak hned v počátku jeho komunikace se správním orgánem dostalo náležitého písemného poučení v mateřském jazyce, čímž mu byla prokazatelně zprostředkována paleta jeho procesních oprávnění (včetně práva na právní pomoc). Řízení ve věci správního vyhoštění přitom bylo zahájeno neprodleně po skončení zajištění a zde již byla stěžovateli ustanovena tlumočnice (byť do jazyka ruského).

[23] Co se týče možného nátlaku správního orgánu na účastníka řízení, Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl v rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 2 Azs 225/2017 - 22, následující: „*Obecně lze konstatovat, že povinnost prokázat určité tvrzení spočívá na bedrech toho účastníka, který je uplatnil. Pokud by skutečně byl na stěžovatelku vyvíjen v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nátlak, jednalo by se o excesivní postup správního orgánu, který nelze v běžných případech presumovat, pročež je třeba jej náležitě prokázat. Správní orgán však stěží může prokázat, že se jeho postup od běžných případů nikterak nelišil, nedisponuje-li např. kompletním videozáznamem veškeré komunikace jeho pracovníků se stěžovatelkou (...) (tj. prokazování negativní skutečnosti). Byla to naopak stěžovatelka, kdo v tomto ohledu nesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní.*“

[24] Námitku, že na něj byl vyvíjen nepřiměřený nátlak, formuloval stěžovatel v odvolání, žalobě i v kasační stížnosti velmi obecně, omezil se jen na prosté tvrzení, že byl nátlaku vystaven; ani se nepokusil vymezit, v čem konkrétně měl tento „nátlak“ spočívat (pouze z kasační stížnosti lze dovodit, že v důsledku kapciózních a sugestivních otázek správního orgánu měl mít stěžovatel obavy z „citelnější újmy“). Je nepochybné, že zajištění stěžovatele a rychlý sled procesních úkonů správního orgánu vytvořily pro stěžovatele do určité míry hektickou a stresující situaci, jak stěžovatel uvedl. To však v posuzované věci stěží mohlo mít na účastníka řízení takový vliv, který by vylučoval jeho svobodnou vůli. K tomu by musely přistoupit zvláštní okolnosti nebo excesivní postup správního orgánu. V takovém případě je však adekvátní očekávat, že stěžovatel bude schopen popsat, v čem tento exces spočíval. Případné kladení kapciózních a sugestivních otázek by přitom mohlo při výslechu stěžovatele směřovat toliko ke skutkovým okolnostem rozhodným pro naplnění podmínek uložení správního vyhoštění; postrádá ovšem patrnou souvislost s momentem vzdání se odvolání ze strany stěžovatele a nelze z toho bez dalšího dovodit, že by na stěžovatele byl vyvíjen nátlak, aby se práva na odvolání proti své vůli vzdal.

[25] S ohledem na okolnosti tohoto případu (na rozdíl od věci rozhodované rozsudkem ze dne 8. 11. 2017, sp. zn. 5 Azs 272/2017) a nekonkrétnost žalobní námitky o nátlaku správního orgánu prvního stupně, má Nejvyšší správní soud za to, že městský soud se k této věci dostatečně vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Uvedl, že pouhý rychlý

postup v řízení a s tím spojený určitý stres, v němž se stěžovatel nacházel, nelze považovat za nátlak, který by měl za následek neúčinnost prohlášení stěžovatele o vzdání se práva na odvolání, resp. že ze spisu nevyplývá žádné působení správního orgánu prvního stupně na žalobce, které by bylo možno hodnotit jako nepřípustný nátlak za účelem vynucení vzdání se práva na odvolání.

[26] Co se týče namítaného neprovedení svědeckých výpovědí dalších cizinců zajištěných v rámci téže provozovny, tento návrh stěžovatel v řízení o žalobě neuplatnil a ani nenamítal, že by pochybil žalovaný, pokud tyto osoby nevyslechl jako svědky. Stěžovatel v žalobě neuvedl ani námitku, že mu byl tlumočník ustanoven až po zahájení správního řízení o vyhoštění, takže mu nebylo řádně přetlumočeno zahájení správního řízení, včetně poučení o jeho právech. Stěžovatel tedy nemůže vytýkat městskému soudu, že se k této námitce nevyjádřil, když ji v žalobě vůbec neuvedl, a tato námitka je tedy v řízení o kasační stížnosti nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Naproti tomu procesně úspěšnému žalovanému patrně nevznikly v řízení o kasační stížnosti náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a které by mu tedy patřilo přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu